

24.89x16.13	1	עמוד 66	ידיעות השרון - הרצליה	25/02/2011	26265508-4
בית איזי שפיר - 82023					

בריארות

ליאת בירון // liat-be@yeditik.co.il

החיים באיזי

"לא התפשרתי על פחות מהטוב ביותר, הצלחנו להרים את הרף בארץ" ■ 30 שנה אחרי שייסדה על פי צוואת אביה את בית איזי שפירא ורגע אחרי שעזבה את כיסא המנכ"ל, מסתכלת נעמי סטוצ'ינר בגאווה על מפעל חייה

"מכשולים הם מה שאתה רואה ברגע שאתה מסיט עיניך מהמטרה" - משפט זה מתנוסס בגאווה על קיר משרדה של נעמי סטוצ'ינר, מייסדת בית "איזי שפירא" ברי עננה ומי שניהלה את המקום ב-30 שנותיו מאז הוקם וכעת פורשת לאחר שהקדישה לו את חייה.

איזי שפירא היה אביה, איש יוצא דופן שחוונו היה להקים מסגרת לילדים עם צרכים מיוחדים בארץ לאחר שניהל כזה בדרום אפריקה, ונפטר במהלך טיסה מגניו יורק ללוס אנג'לס, בדיוק כאשר טס כדי להתחיל לאסוף כסף למען המטרה - וסי' סטוצ'ינר, אז עוברת סוציאלית בת 33 עם 4 ילדים, לקחה על עצמה לממש את חונו.

"אבא שלי היה איש גדול מהחיים", מספרת סטוצ'ינר, "כשישבנו בשבעה קיבלנו החלטה שאנחנו צריכים לעשות משהו לזכרו, ואני החלטתי שזה משהו שאני מוכנה לקחת על עצמי, בלי שום מחשבה שהרבר הזה יגדל למה שגדל".

בית איזי שפירא התחיל כבית קטן ל-16 ילדים עם פיגור שכלי. המצב בארץ מבחינת ילדים עם צרכים מיוחדים היה קשה אז. לא היו מסגרות, לא היו עמותות ועל שיתוף הורים לא היה בכלל על מה לדבר. "כשהתחלנו אסור היה לחשוף משפחות שיש להן ילד עם צרכים מיוחדים. שילוב? לא היה דבר כזה. היום משפחות ומומרות זקופות", היא אומרת בגאווה.

סטוצ'ינר לא מתכוונת לנוח ■ צילום: יוגב עמרני

בגיל הרך. הבאנו את התחום לסטנדרטים חדשים, הרמנו את הרף בארץ". כשמדברים על סטנדרטים, זו מילת מפתח אצל סטוצ'ינר. אצלה אין פשרות. "לא אוותר על הטוב ביותר בשביל הילדים שלי, ובטח שלא בשביל הילדים של בית איזי". עכשיו, אחרי 30 שנה במהלכן חייתה ונשמה את המקום, היא החליטה לקחת צעד אחורה, לפרוש מניהול ולהישאר כנשיאת המקום. את מרבית תפקידיה הניהוליים תתפוס ג'ין יורס. "יש סיפוק

אט אט הפרויקט החל לתפוס תאוצה. המקום החל להתרחב והיום מתחנכים בו אלפי ילדים. סטוצ'ינר ועמיתה חתומים על שינויים גדולים בחברה הישראלית, עד לרמה של חקיקת חוקים ששינו את פני החברה. "אנחנו מפתחים שירות, רואים שזה עובד ואז אומרים: עכשיו הממשלה צריכה לקחת אחריות. רואים שהשינוי הזה נחוץ. ככה חוקקו חוקים במדינת ישראל, מתוך הבנה שיש צורך", אומרת סטוצ'ינר, "נאבקנו שיהיה חוק שיחייב את הממשלה והרשויות שיפתחו שירותים

להסתכל אחורה ולהגיד 'וואו'. במהלך השנים לא היה לי זמן לחשוב, עכשיו אני מסתכלת אחורה בגאווה. ביום שישי הגייתי לקבלת שבת כאן, ראיתי את הילדים ונפעמתי. כשכבר יש לך פחות מחויבות אתה מסתכל בעיניים אחרות. כל השנים הסתובבתי והיפשתי מה לא בסדר. עכשיו אני יכולה להתבונן בילדים, על המבט שלהם בפנים. זה סיפוק אדיר", היא אומרת בחיך.

בעלה וארבעת ילדיה תמכו בה ב-30 השנים האחרונות ולמרות זאת היא נדרשה לעשות ויתורים רבים. עכשיו היא מתפנה לתת להם את מלוא תשומת הלב, אבל אם חשבתם שהיא מתכוונת לנוח, טעיתם. "אין לי כוונה לשבת בבית, אני רוצה להמשיך לתרום לחברה הישראלית. אני מעורבת בפרויקטים נוספים, כמו פרויקט כפר נהר ירדן שדואג למחנות נופש לילדים חולים מאוחר. בנוסף, אני פעילה בפרויקטים התנדבותיים שונים ומן הסתם אמשיך להיות מעורבת בבית איזי, אבל צריך לדעת מתי לצאת", היא אומרת, "יוצאים בזמן שהתשתית מאוד איתנה, שהמנהיגות טובה, שאנשי המקצוע המובילים טובים, ואז אפשר לתת לילד לעוף בלעדיו. היה לי חשוב לעשות את זה נכון בזמן הנכון. אני מאוד סומכת על האנשים שנמצאים כאן. עכשיו אני שקטה".